



Enja Rúčková

ŽIVÁČKOVÝ
KRÁL

MOTÝL

Copyright © Enja Rúčková 2012
Cover photo © Subbotina Anna/Fotky&Foto
Design © Motýľ design 2011
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2012

ISBN: 978-80-89482-76-4

Enja Rúčková

ŽUVÁČKOVÝ
KRÁL



VYDAVATELSTVO MOTÝL

Venujem K. a M. Dali ste môjmu životu zmysel.

Ak ublížili tebe, zranili aj mňa.

t.A.T.u.: All About Us

ZÁVOZNÍČKA

1

Zoja hľadela do malého kozmetického zrkadla vo svojej detskej izbe. Zakladala si kontaktné šošovky. Oči jej slzili a brada sa jej triasla, no nevydala ani hláska. Nahovárala si, že plače kvôli zle založeným šošovkám a nie kvôli otcovi.

Bolo šesť hodín ráno. Vtrhol do jej izby tak, ako bolo jeho zvykom. S krikom, hrmotom a zlobou. Zoja mala čo robiť, aby potlačila vlastnú triašku a nedala mu znat', že sa ho bojí.

„Ty si už hore?“ vyslovil s ťažko skrytým prekvapením v hlase.

Neobťažovala sa k nemu otočiť tvár. Nadalej statočne bojovala s nasadzovaním si šošoviek. „Hej,“ pritakala mdlo.

„O dvadsať minút odchádzame,“ zavelil a zmizol.

Zoja si rýchlo utrela slzy. Ešteže nosí tie šošovky, môže sa vyhovoriť, že má červené oči kvôli nim. Rýchlo vstala, navliekla sa do teplákov a starého trička, vlasy si uviazala do praktického konského chvosta, na hlavu si dala šiltovku. Bola pripravená.

Otec ju čakal pri avii. Každý iný rodič by sa zaujímal, či sa Zoja stihla aspoň naraňajkovať. Alebo či nemá náhodou na dnešný letný prázdninový deň iný program.

No Ľudovítovi Vankovi na dcériných túžbach či potrebách pramálo záležalo. Bol sebecký, autoritatívny a zlomyseľný. Vyžíval sa v tom, keď mohol iným, a hlavne svojim najbližším,

robiť napriek. Popritom sa rád chválil a rovnako rád klamal. Jeho kamaráti, susedia i rodina sa ho naučili brať s rezervou. Nikto sa mu však neodvážil povedať do očí, že je obyčajný kretén.

Zoja si ho ukradomky obzerala. Obliekol si svoje neodmysliteľné monterkové nohavice a tričko veľmi peknej žltej farby. Vôbec sa nehodilo k jeho stareckej tvári, výrazným vráskam na čele a v okolí kútikov úst, ba ani k jeho studeným zeleným očiam. Nos mal orlí, vlasy šedivé, postavu statnú, nohy chudé. Vpredu nosil veľké brucho, ktorého sa nemohol zbaviť, aj keď cez víkendy pravidelne absolvoval rôzne výlety v rámci pešej turistiky. Každému, kto bol ochotný počúvať, sa tým chválil, ale Zoja si myslela aj tak svoje. Vedela, že otec sa toho brucha nikdy nezbaví, pretože trpí veľkou ťravosťou.

Povzdychla si a ľahko sa vyšvihla do kabíny avie. Bol to valník so žltou plachtou. Pre Ľudovíta Vanka znamenal zdroj obživy, rozvážal na ňom tovar do predajní v okrese Liptovský Mikuláš, Poprad, Vysoké Tatry, občas dokonca zablúdil i na Oravu až k hraniciam s Poľskom. Zojinou úlohou bolo pomáhať mu počas letných prázdnin, deň čo deň, bez vzdoru a protestov.

Na poburujúce otázky susedov Vanko odpovedal vždy rovnako: *dcéra mi pomáha dobrovoľne. Nebudem predsa platiť nejakému ožranovi, keď mi závozníčku môže robiť ona. Aspoň sa nebude flákať s pochybnými kamarátmi.*

Pravda bola taká, že naozaj chcel ušetriť náklady na pracovnú silu, ale keby to záviselo iba od neho, Zoja by mu robila závozníčku navždy. Mohol sa na nej vríšiť, obviňovať ju zo všetkých problémov, ktoré sa im na cestách nevyhýbali a popritom mať istotu, že sa mu neopováži postaviť na odpor. Svoju jedinou dcéru citovým vydieraním a vyhrážkami donútil k tomu, aby bola tichá a poslušná, presne ako jej matka.

Páčil sa mu ten pocit moci, ktorý mal v rukách. Bol na koni, mohol si robiť, čo sa mu zachcelo bez toho, aby sa žena s dcérou do neho starali. Nikdy sa im nezodpovedal, ale vyžadoval,

aby sa ony zodpovedali jemu. Kontroloval financie, dcérin mobil aj obsah jej skríň. Ženino súkromie si podobným spôsobom narúšať nedovolil, ale ona sa ho tak bála, že keby urobila niečo proti všetkým pravidlám, ktoré v dome zaviedol, určite by to z nej vypáčil. Pokladal ju za hlúpu stvoru so stredoškolským vzdelaním. Ľahko ju odtrhol od tých niekoľkých kamarátok a kolegyň, ktoré mala, a tešil sa z jej slabosti a slz. Utvrdzoval sa v tom, aký je skvelý, šikovný a múdry, ako si dokáže vydobýť svoje. O tom, že je to na úkor jeho vlastnej rodiny, neuvažoval. Bol zaslepený sám sebou a vidinou bohatstva, ktoré si bude raz užívať v dôchodku a nič iné ho nezaujímal. Nemal priateľov, ale keď niečo potreboval, vedel byť príjemný, podliezavý, usmievavý. Ľudia, ktorí ho nepoznali, veľmi rýchlo pochopili, že ich iba šikovne využil pre svoje sebecké ciele.

V kabíne avie bolo ticho. Vždy to tak bolo. Zoja odmietať sa s otcom konverzovať. Ozvala sa len vtedy, keď jej položil nejakú otázku, ale aj to iba veľmi stručne. Úplne sa pred ním uzavrela. Potrebovala sa nejako chrániť, lebo vedela, že nikto sa nepostaví na jej stranu. Mamu nezaujímal, aké traumy Zoja zo svojho otca má.

Nikoho to nezaujímal.

Susedia si o Zoji mysleli, že je zakríknutá, ona však vo svojom vnútri kričala. Snívala o tom, že keď zmaturuje, utečie. V duchu sa tou predstavou opájala, tá predstava ju hnala prežiť každé nové ráno, dodávala jej chuť žiť. Vďaka nej Zoja nestrácala nádej, že sa raz z tohto pekla psychického teroru dostane.

„Ty si gaudžala?“ zaznel v tichu otcov hlas.

Zoja sa strhla. „Nie,“ odvetila. „To je z tých šošoviek.“

Prikývol. „Dnes budeme zásobovať naše mesto.“

Akoby to nevedela. Bolo to tak každý piatok. A znamenalo to, že ak bude dostatočne šikovná, môžu sa domov dostať už okolo tretej poobede. Okamžite sa jej rozprúdila krv v žilách. Možno by mohla zájsť na kúpalisko alebo zavolať Natálii a ísť

sa aspoň jedným očkom pozrieť na folkovanie, ktoré bude tento víkend v meste. Ide vlastne o country-folkový festival, ktorý sa každoročne koná na peknej lúke pod miestnou Skalkou.

Zoja nepochybovala, že tam dnes príde neuveriteľné množstvo ľudí. Chcela byť medzi nimi. Chcela zažiť aspoň trochu zábavy. Chcela si vypočuť skupiny zo Slovenska i Českej republiky a zatancovať si – aj keď folku a country veľmi neholdovala.

„Ale nemysli si, že večer sa budeš flákať,“ prerušil jej myšlienky otec. „Poobede pôjdeš s mamou so mnou na guláš partiú.“

Zoja sťažka prehltnula. „Kam?“

„Na Podbanské,“ usmial sa.

Jej nádej sa práve zrútila ako domček z karát.

Ale prečo by mala ísť? Prečo? Podobných akcií s ním aj s mamou absolvovala už niekoľko a stále sa to skončilo rovnako. Otec sa pripil, bol otravný, ukričaný, s mamou sa iba vadil a na dcéru chlipne pozeral. Zoja v takých chvíľach nedokázala pretrpieť jeho dotyky, ktoré boli kdesi na hranici dotykov otca k dcére a dotykov muža k žene. Otec sa iba sprostochetal, keď mu Zoja utekala. Prorokoval jej, že ju nikto nebude chcieť, keď je taká netýkavka. Bože, ako ho Zoja nenávidela! A rovnako nenávidela aj letné prázdniny. Prečo nemôže chodiť do školy po celý rok?

Pomrvila sa na sedadle, ruky si položila do lona. „Nie,“ povedala pokojne. „Ja s tebou nikam nepôjdem.“

Otec prekvapene zažmurkal. „Aký máš program?“

„Celé týždne ti robím závozníčku bez nároku na odmenu, tak mi hádam dovoľíš ísť aspoň raz s Natáliou vonku.“

Zasmial sa. „No to určite. Pôjdeš so mnou a to je moje posledné slovo.“ Rozhovor sa preňho skončil. Uprel pohľad na ubiehajúcu cestu pred sebou.

Zoja mlčala. Zaumienila si, že na to folkovanie pôjde a otca môže pokojne aj rozdrapiť od hnevu, jej to bude jedno. Utečie mu. Má predsa už šesťnásť rokov, je samostatná a skoro

dospelá. A keď sa vráti domov, otec jej môže dať maximálne domáce väzenie. Zabiť ju nemôže, pretože by prišiel o závozníčku.

Otec práve sústredene cúval k rampe pri veľkosklade potravín a liehovín. Zoja zoskočila z kabíny. V duchu sa usmievala.

2

Práve ukladala prepravky s litrovou vodkou do prednej časti korby, tak ako ju to otec naučil, keď pocítila, že v zaprášenom a dusnom prostredí otcovej korby nie je sama. Ruky jej zastali.

„Netreba ti pomôcť?“ ozvalo sa za ňou.

Zoja sa prudko zvrtila k prichádzajúcemu. Bol to skladník Vlado. Mal dvadsaťtri rokov. Sebavedomie z neho len tak sršalo. Usmieval sa na Zoju od ucha k uchu a nebezpečne sa k nej blížil.

„Nie, vďaka,“ odvetila. Vrátila sa k svojej práci. Snažila sa nedať najavo, že jeho prítomnosť v tomto stiesnenom priestore, medzi prepravkami a potravinárskym tovarom, vníma každou svojou bunkou.

Vzápätí pocítila jeho ruku na svojej paži. „Zdá sa, že hovoríš pravdu,“ usmieval sa stále. „Na dievča máš skvele vymakané bicepsy.“

Zoja trhla rukou a schovala si ju za chrbát. „Zmizni.“

Vladov úsmev sa ešte rozšíril. Bol veľmi pekný. Oči mal modré, vlasy hnedé, postavu vysokú. „Ale, ale, hádam sa ma nebojíš.“

Bojovne vystrčila bradu. „Nechaj ma robiť si svoju robotu a ty sa vráť ku svojej.“

„Môj šéf teraz trochu zabáva tvojho otca. Prišiel som si pokecať.“ Nespúšťal z nej rozžiarený pohľad.

„Nemám záujem.“ Ruky stále stískala za chrbtom. Celá sa chvela.

Pristúpil k nej bližšie. „Ale ja hej,“ ozrejmil. Zrak mu sklízol po jej postave. „Celkom ma zaujíma, čo robí také pekné dievča na tejto špinavej korbe. To nemáš iné prázdninové aktivity?“

Zoji sa prudko rozbúchalo srdce. Jeho lichotenie ju zaskočilo. Otec jej neustále vykrikoval, že je daromná, škaredá, pri-vysoká a že sa nikdy nevydá. Jej sebavedomie bolo na nulovej úrovni. A zrazu sem príde nejaký Vlado a hovorí, že je pekná. To určite povedal iba preto, aby ju odzbrojil.

Cúvla. „Robím to, čo musím. Ty nie?“

Znova ten úsmev. „Ja nemám veľmi na výber, zato ty áno. Si mladá. Nesnaž sa mi nahovoriť, že ťa to tu baví. Sú tu samí chlapi, no, ak nerátam tie skysnuté ženské v kancelárii. Ja byť tvojím otcom, v živote by som ťa nevzal na takéto miesto.“

Sklopila zrak. „Som tu dobrovoľne nasilu,“ priznala ticho. „Nemám na výber o nič viac ako ty.“

„Nepovedal by som. Prečo sa otcovi trošku nezalíškaš? Pochybujem, že by ti dokázal dlho odolávať.“

Zoja sa krátko zasmiala. Vrátila sa k ukladaniu prepraviek. Vlado sa nad ňou týčil, tváril sa prekvapene. Nerozumel, prečo zareagovala smiechom.

Vtedy podišiel k avii Vanko. Situáciu si vysvetlil po svojom. „Prišiel si mojej dcére pokurizovať?“ opýtal sa pobavene.

Vlado sa strhol. Líca mu previnilo zružoveli.

„S jej nešikovnosťou a tuctovou tvárou to nikdy nikam nedotiahne,“ ozval sa znova Vanko. Zabodol do Vlada svoje studené oči. „Ty si toho skvelým príkladom.“ S úsmevom sa im stratil z dohľadu.

Vlado pozrel na Zoju, ktorá od poníženia stískala pery k sebe, až z nich mala iba tenučkú čiaru. Hneď na to otec naštartoval aviu, vzdialil sa od rampy a čakal. Zoja chvatne doukladala prepravky. Spoločne s Vladom zoskočila z korby a pobrala sa ju zavrieť. Vlado jej pomáhal zahasprovať háčiky aj zhodiť plachtu. Potom už len zamračene sledoval, ako Zoja uteká sadnúť si do kabíny k svojmu idiotskému otcovi.

Okolo jedenástej Zoja pocítila hlad. K tomu všetkému ju neuveriteľne provokovali balenia minerálky, ku ktorým jej čoraz častejšie zabiehal zrak. Uvedomila si, že je smädná. Otec sa však o to nestaral. Netrpezlivo postával pri korbe, čakal, kým mu Zoja na jej okraj nachystá podľa dodacieho listu tovar.

Zoja sa striktne držala zoznamu na krehkom papieri. Otec jej dôveroval. Na drobné písmenká nevidel, preto prenechal Zoji na korbe voľnú ruku. Nechal ju, nech si tovar poukladá tak, aby mala o všetkom prehľad a aby mu vedela rýchlo podať to, čo si predajne objednali. S jej prácou bol spokojný, no nikdy jej to nepovedal.

Zahľadel sa na dcérinu zamračenú tvár. Vycítil, že niečo nie je v poriadku. „Čo je?“ opýtal sa.

Zoja naňho krátko pozrela. „Na objednávke sú tri balenia malého kečupu a my máme iba dve.“ Doniesla mu na okraj korby kečup. Tvárila sa ustarane.

„Ukáž mi ten papier,“ vystrel k nej otec ruku. Založil si okuliare, chvíľu škúľil na drobné písmenká, potom pozrel na Zoju. „Nevyložili sme jedno balenie niekde inde?“

Pokrútila hlavou. „Kečup si objednala len táto predajňa. Nijaká iná.“ Srdce jej splasene bilo. Vedela, čo bude nasledovať ešte skôr, ako sa to stalo.

Otcova tvár sa skrivila. „Zdá sa, že ten mladý skladník ťa úplne pobláznil!“ vybuchol. „To si si nemohla skontrolovať tovar, ktorý ti doniesol? Koľkokrát ti mám pripomínať, že len čo opustíme rampu, za tovar zodpovedám ja?“ Rozčúlene rozhodil ruky. „Teraz to balenie musím zaplatiť z vlastného vrečka!“

„Čo... čo keby sme zavolali do skladu, či sa niekde nestala chyba?“ spýtala sa Zoja roztrasene.

„Znova si to odflákla! Nedá sa na teba vôbec spoľahnúť! Len čo sa pri tebe objaví ten povalač, začne ťa svrbieť medzi nohami. Si obyčajná...“ zrazu od nej odvrátil hlavu a niečo si nenávistne zašomral.

Zoja naňho zdesene hľadela. Srdce jej vynechalo úder. Ako jej takéto odporné slová môže povedať vlastný otec? Preboha!

Vanko zložil objednávku, zobral kečupy a stratil sa v predajni. Roztrasená Zoja sa posadila na najbližšiu prepravku. Snažila sa zhlboka dýchať, upokojiť sa, ale vôbec sa jej to nedarilo. Upierala zrak pred seba, sledovala mladé dievčatá, ktoré boli približne v jej veku. Kráčali po chodníku oproti nej, bezstarostne sa smiali.

Zoju v očiach zaštipali slzy. Prečo ona nemôže byť ako ony? Prečo musí trčať na tejto korbe? Čo komu urobila, že musí takto trpieť? Tak rada by sadla na bicykel a utiekla niekam ďaleko, preč od otca, špiny a skladníkov, ktorí na ňu občas pozreli tak čudne, že ju až striaslo odporom.

Otec sa vrátil. Vyštekol na Zoju, že si má sadnúť do kabíny. Urýchlene poslúchla. A keď sa už viezli po ceste, spustil: „Ako mi to chceš vysvetliť? Kam sa podel ten kečup?“

Zoja pokrčila plecami. Nevedela.

„A kto to má vedieť?“ kričal otec. „Nevravel som ti, že si máš aj tri razy skontrolovať pred zrakom skladníka, či máš všetok tovar ešte predtým, ako ho začneš nakladať na korbu?“

„Vravel,“ pripustila.

„Čert mi ťa bol dlžen! Sprosté dievčisko! Ako teraz pred všetkými vyzerám? Ako zlodej! A to všetko iba kvôli tebe!“ Zoja odvrátila hlavu, len aby nezbadal, že má slzy na krajíčku. „Zájdeš pekne za hlavným skladníkom a povieš mu, čo si spôsobil! Hádam nechceš, aby som to riešil za teba ja! Nauč sa niest' zodpovednosť za svoje chyby!“

Zvyšok dňa s dcérou neprehodil ani jedno slovo.

4

Nakoniec Zoja, hladná, smädná a s nervami v koncoch, vošla do prítmnia obrovského skladu. Ráno sa to tu hemžilo

skladníkmi, ale teraz, o tretej poobede, tu akosi nikto nebol. Kam sa všetci podeli?

Obišla palety naložené liehovinami. „Haló!“ zvolala. „Hned' som pri vás!“ začula tlmenú odpoveď.

Uľahčene si vydýchla. Jej oči si len veľmi pomaly privykali na tmú v sklade, slabé neónky a obrovský priestor. Všimla si, ako sa k nej blíži jeden z najstarších skladníkov v tejto spoločnosti. Volal sa Slavo, trochu sa hrbil v pleciach. Bol vysoký a mocný, mal mrkvové vlasy, modré oči, hladko oholenú tvár. V ruke držal metlu.

„Dobrý,“ začala Zoja. Silila sa do úsmevu.

„Problém?“ nadvihol Slavo jedno obočie.

Zoja preniesla váhu tela z jednej nohy na druhú. „Ehm, ráno ste nám pripravili dve balenia kečupu jemného dvestopäťdesiatky, presne podľa papierov. Ale keď sme prišli do predajne, zistili sme, že oni si objednali o jedno balenie viac. Bola z toho nepríjemná...“

Slavo ju zamračene prerušil. „A prečo to riešiš ty? Kde máš otca?“

Ukázala kamsi k rampe. Slavo prešiel bez slova okolo nej. Metlu oprel o stenu.

Zoja kráčala k avii, z diaľky pozorovala svojho otca, ako diskutuje so Slavom. Obaja sa skláňali nad hrbou dodacích listov, ktoré otec držal v ruke. Nevedela, čo má robiť, kam sa zašit'. Uchýlila sa do kabíny a čakala, čo z toho bude. Bola unavená, špinavá a spotená. Žalúdok sa jej skrúcal v bolestných kŕčoch.

„Pán Vanko,“ zaznelo zrazu z rampy, „prečo tak trápите svoju dcéru?“

Zoja sa zvedavo zahľadela do spätného zrkadla umiestneného na boku kabíny. Bola to jedna zo žien z kancelárie. S rukami založenými vbok odvážne čelila pohrdavému pohľadu Ľudovíta Vanka.

„Nesťažuje si,“ zaznel otcov ľadový hlas. „Je mocná ako koníča.“

Žena pokrútila hlavou. „Je to ešte dieťa, pán Vanko. A k tomu všetkému dievča. Nemyslíte, že na prácu, ktorú od nej vyžadujete, sa nehodí?“

„A na čo sa, podľa vás, hodí?“ zvýšil otec hlas.

„Chcete ju pripraviť o všetky radosti puberty a vychovať z nej Ramba?“ odpovedala protiotázkou. Vanko iba zaškrípal zubami. Žena si to nevšímala. „Kde ste ju ukryli?“ zmenila tému. „Určite je smädná. Zavolajte ju.“

Zoja k tej nebojácnej žene pocítila obdiv. Zoskočila z avie a pribehla k nej. Podarilo sa jej usmiať. „Dobrý deň,“ pozdravila sa.

Aj žena sa usmiala. „Pod' so mnou.“

Zoja ju bez protestov nasledovala. V kancelárii bolo príjemne chladno. Žena jej naliala plný pohár vody a Zoja ju rýchlo obrátila do seba.

„Ešte si prosíš?“

Zoja prikývla.

Žena jej strčila celú fľašu minerálky do ruky. „Tak si ju zober celú. Na účet podniku.“

„Ďakujem.“ Zoja sa rýchlo zvrtila na päte. Nechcela odpovedať na ženine zvedavé otázky. Nechcela vlastne odpovedať na nijaké otázky. Chcela odtiaľto vypadnúť.

Otec kamsi zmizol. Takisto aj Slavo. Namiesto nich sa na rampe zhromaždili upotení chlapi rôzneho veku. Zoja nechápala, odkiaľ sa tu nabrali. Rýchlo však sklopila zrak a kráčala k otcovej avii. Plánovala sa zavrieť v kabíne.

„Hej, slečna!“ zvolal za ňou niekto. „Pre ten kečup sa ne-trápte. Domrvili to ženy v kancelárii. V tomto teple im to vôbec nemyslí.“

To Zoju zaujalo. Zastala a pozrela na chlapov. Nádej sa jej vrátila.

„Chvíľu pred vami odtiaľto odišiel Veselý so synom,“ ozval sa akýsi štyridsiatnik so svetlými vlasmi. „Mali na korbe jedno balenie kečupu, ktoré si nikto neobjednal. Čestne nám ho vrátili.“

Pán Veselý, to bol ďalší zo zástupu zásobovačov, ktorý každé ráno cúval so svojou aviou k rampe pri tomto sklade. Zoja sa okamžite pred očami objavila jeho usmievavá tvár.

„Zdá sa, že záhada strateného kečupu je vyriešená,“ pretrhol Zojine myšlienky Vlado. Smelo podišiel k nej. „Otec sa už na teba hnevať nebude.“

„Prečo ju sem vláči?“ opýtal sa nejaký chudý chlap so strniskom. „Klášť takú zodpovednosť na plecيا mladého dievčaťa, to je už vrchol. Trestá ju za to, že si nevedel urobiť syna?“

„A k tomu ju vinil z niečoho, za čo naozaj nemohla,“ odvetil niekto iný. „Čo je to, bohakrista, za otec? Je súca na iné veci...“

„A aké?“ ozval sa ten chudý so smiechom. „Vyšívanie si určite na mysli nemal, však?“

Chlapi sa zborovo rozrehotali.

Zoja prestala počúvať. Zoskočila z rampy a skryla sa do kabíny. Cítila sa zrazu ľahká ako obláčik. Vina nie je na jej pleciach. Chybu pri kompletizácii objednávok urobili ženy v kancelárii. Ach, to bol balzam pre jej roztrasené nervy!

Hoci boli obe okná na kabíne spustené, Zoja si ruch okolo seba prestala všímať. Popíjala minerálku a v duchu si robila plány na večer.

5

„Nie je divný?“ ozvala sa Natália pohoršene.

Kráčala popri Zojinom boku, hľadela na biele skalky pod svojimi nohami. Prechádzka po hrádzi popri rieke sľubovala úžasné osvieženie.

Zoja vedela, o čom Natália rozpráva. Mala pretrvávajúci problém so svojou platonickou láskou – Viktorom.

„Prečo ma tak okato prehliada?“ spýtala sa Natália svoju obľúbenú otázku.

Zoja vzdychla. „Asi preto, že ho ty tak okato vyhľadávaš,“ podotkla ticho.

Natália po nej strelila nahnevaným pohľadom. Zoja iba pokrčila plecami. Natália bola skvelá kamoška, ale tá jej posadnutosť Viktorom privádzala Zoju do šialenstva. Mať tak jej problémy!

Uprela pohľad k plynúcej vode. Nechápala, prečo Nala venuje toľko času mysleniu na Viktora, keď si to ten chlapec vôbec nezaslúži. Keby s ňou chcel niečo riešiť, už dávno by urobil prvý krok, nie?

Nala si to však nechcela dať vysvetliť. A Zoja vlastne nebola veľmi oprávnená dávať v otázkach vzťahov nejaké rady. Ešte s nikým nechodila, dokonca sa jej ani nikto nepáčil. Nala sa raz vyjadrila: „Zoja, ty budeš mať niekoho špeciálneho, veď len počkaj!“

Zoja sa na tom iba smiala. Ten *niekto špeciálny* možno existoval, ale ona neverila, že ho stretne. Nemala kde, nemala kedy. Otec ju držal nakrátko. Staral sa o to, aby padla o ôsmej večer mŕtva do postele. Aby chlapci a večerné flákanie bolo to posledné, na čo by mala myslieť. Zoja musela uznať, že sa mu to úspešne darilo.

Ale dnes, dnes si vydupala, aby mohla ísť s Natáliou na folkovanie. Srdce jej od radosti poskočilo. Vypla si mobil, aby ju otec nemohol kontrolovať. Bola rozhodnutá zabaviť sa a kašľala na to, akú cenu za to bude musieť zaplatiť.

6

Natália sa jej kamsi stratila. To nebolo nič nové pod slnkom, Zoja teda vôbec neprepadla panike. Veď ona sa raz objaví. S touto istotou vykročila k stánkom s občerstvením.

Práve zvažovala, či si má kúpiť veľkú kofolu alebo len trojdecový Sprite, keď do nej zozadu niekto strčil. Ruky reflexne vystrela pred seba, aby stmila náraz do stánku, pred ktorým stála.

„Pre... prepáč,“ ospravedlnila sa maličká baba s krátkymi

medovými vlasmi. Pohľad mala zastretý, na perách prihlúpy úsmev. Bola spitá ako doga. „Trochu som nez... nezvládla terén.“

Zoja sa zamračila. Ešte nevidela, aby to nejaké dievča prehnať s alkoholom až do takejto miery. „Nič sa nestalo,“ vytisla zo seba a vypýtala si od bufetára kofolu.

Keď sa zvrtila na odchod, to opité dievča hľadelo priamo na ňu. Jednou rukou sa pridržiavalo pultu. Vyzeralo to tak, že každú chvíľu spadne do blata.

„Kde máš kamošov?“ opýtala sa Zoja. Pocítila o tú babu náhlu starosť.

Dievčina mávla voľnou rukou, že na tom nezáleží. „Potrebujem si sadnúť...“ zamumlala.

Zoja ju schmatla za lakeť a vtisla na najbližšiu drevenú lavičku. „Lepšie?“ kvokla si k nej, aby mali tváre na rovnakej úrovni.

Dievčina slabo prikývla. Schovala si tvár do dlaní. „Chcem ísť domov... chcem ísť domov...“ hovorila dookola.

„Mala by si ju tam zobrať,“ prihovoril sa Zoji chlapík, čo sedel oproti. „Tvoja kamarátka to s pitím značne prehnať.“

„To nie je moja kamarátka,“ bránila sa Zoja.

Chlapík len pokrčil plecami. Prestal im venovať pozornosť.

„Kde bývaš?“ vyzvedala Zoja. Zatriasla dievčaťom, pretože sa jej zdalo, že jej padajú viečka. „Haló, teraz nesmieš zaspať!“

„Čo?“ zažmurilo na ňu dievča.

„Dočerta,“ zahundrala Zoja. Cítila, ako telo dievčaťa ochablo. Zúfalo sa obzerala okolo seba, či náhodou niekto toto dievča nespozná a nepribehne jej na pomoc. Popritom sa snažila udržať dievča v sede. Bolo maličké, ľahučké, ale aj tak s tým mala Zoja problém. „Dočerta!“

Minúty sa vliekli. Na pódiu sa striedali rôzni folkoví umelci a ľudia im nadšene tlieskali. Zoja horúčkovo premýšľala, ako túto situáciu vyriešiť.

Potom kútikom oka zachytila nejaký pohyb.

„Tak tu si, Mia,“ hrnul sa k nim akýsi chalan. „Všade som ťa hľadal...“

Ochabnuté telo dievčaťa, ktoré Zoja udržovala vo vzpriamennom sede, náhle ožilo. „Adááám! Zober ma domóóóv!“

Adam pozrel na Zoju.

„Ahoj, dobrá víla,“ usmial sa. „Konečne mám dôvod veriť, že naozaj existuješ. Ako dlho už strážiš túto stratenú ovečku?“ Schytil Miu do mocných rúk a postavil ju na nohy. Tá sa oňho ihneď oprela.

„Pár nekonečných minút,“ prinútila sa odvetiť Zoja. Pri pohľade na drobnú Miu zakvačenú do Adama pocítila blšie uštipnutie. Závidela jej a ako veľmi!

Ihneď sa za túto nepochopiteľnú myšlienku zahanbila. Sklopila zrak na špičky svojich tenisiek. Nijako to však nepomohlo, obraz Adama jej aj tak spreď očí nezmizol. Ach!

Bol to ten najzaujímavejší chalan, akého kedy videla. Mal strapaté svetlé vlasy, ktoré mu prikrývali uši a siahali mu až na krk. V opálenej tvári mu žiarili oči farby tekutého zlata. A keď sa usmial, na lícach mal jamky.

Zoja sťažka preglgla. Pohľad jej sám od seba zaletel k Adamovej postave. Mal na sebe tmavozelené tričko s nápisom *Po tráve sa smeje*, ktoré odhaľovalo tetovanie rozprestierajúce sa po celej dĺžke jeho ľavej ruky. Vzhľadom k vzhľadu jeho priateľky Mie bol obrovský, no vysokú Zoju prerástol len o pár centimetrov.

Sledovala ho, ako sa prihovára Mii, ako ju pohládza po vlasoch. Zoja narýchlo schmatla svoju kofolu a plánovala zdrhnúť. Nemohla sa na to dlhšie dívať. Jednoducho nemohla.

„Dobrá víla!“ zavolať na ňu Adam. „Môžem ťa ešte o niečo požiadať?“

Zoja zamrzla na mieste. „Počúvam.“

Adam, s Miou stále pritisnutou k svojmu telu, podišiel bližšie. „Potrebujem pomoc,“ kývol hlavou na Miu. „Sám ju nezvládnem.“

„Je o polovicu menšia a ľahšia ako ty,“ uškrnula sa Zoja.

„Môžem si ju prehodiť cez plece, ale niešť ju až na opačný koniec mesta, to je nadľudský výkon aj pre takého mocného chlapa, ako som ja.“ V očiach mu šibalsky zaiskrilo.

„Ako ti pomôžem? Výškou sa ti možno vyrovnám, ale premeniť sa na mocného chlapa neviem.“

Adamovi sa na lícach znova objavili tie rozkošné jamky. „Mohla by si zostať tým, čím práve si, zobrať jej sako, tašku a pridržiavať ju z jednej strany.“

Zoja pokrútila hlavou. „Týmto spôsobom budeme všetci trať ja krivkať cez celé mesto aj dve hodiny.“

„A v tom je problém?“ opáčil Adam nevinne.

Zasmiala sa. „Čo ak tu mám partiu, ktorá ma onedlho začne hľadať?“

„Oznám im, že máš súrnu prácu. Určite to pochopia.“

Zoja chvíľu váhala. Pozrela na pohár kofoly, ktorý stále stískala v ruke. „Mám lepšiu návrh,“ nadhodila vážne. „Skús si nájsť na túto prácičku niekoho iného.“

„Nikomu inému na blahu a bezpečí mojej malej kamošky nezáleží,“ zvažnel aj on. Krátko sa poobzeral okolo seba. „Stavme sa, že keby nebolo teba, títo ľudia by ju nechali váľať sa v blate. Nezaujímajú ich nič okrem piva a vlastných potrieb.“

„Keby do mňa tvoja kamoška nenarazila, pravdepodobne by som si ju ani nevšimla a šla by som ďalej. Maximálne by som jej venovala jeden ľútostivý pohľad.“

Adam sa na Zoju skúmavo zahľadel. „Tomu neverím.“

„Nechcem ti brať ilúzie, ale ja nie som žiadna dobrá víla. A navyše, vôbec ťa nepoznám.“

„Tak to začnime naprávať,“ navrhol veselo.

Zoja opäť pokrútila hlavou. „Prečo by som mala s tebou niekam ísť?“

„Lebo ja na dobré víly verím, na rozdiel od teba. Lebo nie som žiadny úchyl ani vrah, iba nezodpovedný chlapec, ktorý do Mie lial jednu hrušku za druhou a neuvedomil si, že to môže dopadnúť zle. Chcem si napraviť reputáciu pred jej

rodičmi, odvieť ju domov a vrátiť sa sem na koncert Ploštín Punku.“ Stíšil hlas. „A chcem si napraviť aj reputáciu pred tebou. Mohol by som začať tým, že sa slušne predstavím, čo povieš...“ Natiahol k nej ruku. „Ja som Adam.“

Jeho ruku prijala. „Zoja,“ usmiala sa.

„Adam a Zoja, to je pecka,“ uškrnul sa. „Ako ti hovoria doma?“

Tvár jej stvrdla. „Nijako.“ Odjakživa bola iba Zoja. Pre rodičov i pre kamarátov.

„Tak ja ti budem hovoriť dobrá víla,“ oznámil milo, ale nekompromisne. Pozrel na Miu, ktorú schovával pod pazuchu. Potom mu zrak zaletel naspäť k Zoji. „Ako si sa rozhodla? Pomôžeš mi alebo nie?“

„Ak budem súhlasiť, pôjdeš so mnou na koncert Ploštín Punku?“ opýtala sa nervózne. „Tiež by som ich chcela vidieť a moja Nala sa kamsi vyparila...“ Zachvela sa. „Nechcela by som byť medzi všetkými tými pripitými chlapmi sama.“

Venoval jej dlhý pohľad. „Môžeš so mnou rátať,“ ubezpečil ju ticho.

Chvíľu na seba bez prestania hľadeli. Nakoniec to Zoja nevydržala a odvrátila pohľad ako prvá. „Tak fajn,“ zamrmlala. „Poďme na to.“

7

Mia bývala na úplne opačnom konci mesta, presne ako Adam povedal. Zoju potešilo, keď zistila, že jej neklamal. Čakala ho pred ružovou bytovkou sediac na studených schodoch. Aj keď podopierať bezvládnú Miu nebolo až také ľahké, cesta sem ubehla rýchlo. Z Adama sa totiž vykl'ul skvelý spoločník. Neustále Zoju zabával, bol milý a usmievavý. Dokázal ju rozosmiať, čo Zoja pokladala za malý zázrak.

Stískala si ruky v lone a srdce jej trepotalo v hrudi ako pojašené. Snažila sa krotiť ho, no jej snaha bola márna. Vnútro jej

spaľovalo očakávanie príjemne zmiešané s nervozitou. *Bože-môj*, pomyslela si, *určite som sa zbláznila*.

Vyľakane sa strhla, keď jej za chrbtom buchli dvere.

„Jéééj, tak ty si mi nezdúchla?“ usmieval sa Adam potešene.

„To pokladám za dobré znamenie.“

Zoja sa rýchlo postavila. „No, dúfam, že si pripravený splniť svoju časť dohody.“ Oprašovala si legíny, aby si nejako zamestnala roztrasené ruky. „Ja som svoju splnila.“

„O mojom slove nepochybuj, dobrá víla,“ žmurkol na ňu.

„Ale mám jednu otázku.“

Vzdychla. „Sem s ňou.“

Naklonil hlavu nabok a nespúšťal z nej oči. „Zaujalo ma, čo si povedala. Vraj nechceš byť medzi všetkými tými pripitými chlapmi sama. Nevadí ti, že aj ja som trochu opitý?“

Z tváre sa jej vytratila farba. „Nepostrehla som...“ Zarazene si zahryzla do pery a odvrátila pohľad.

Adam precedil cez zuby nadávku. Jej bledá tvár ho znepokojila. Podišiel k nej a vzal ju za obe ruky. „Pozri sa na mňa, dobrá víla. Nechcel som ťa vystrašiť, veríš mi? Len som k tebe úprimný, aby si si od toho veľa nesľubovala.“

„Žiadny strach,“ prehovorila. „Možno vyzerám zúfalo, ale nebudem sa po tebe vešať, ani nič podobné.“

„Tak som to nemyslel...“

„Potrebujem len spoločnosť, chápeš?“ skočila mu do reči.

„Pocit, že pri mne stojí niekto... schopný zabrániť tomu, aby som sa znova začala báť.“

„Ako to myslíš? Máš s opačným pohlavím zlé skúsenosti?“

Mávla rukou. „Nechajme to tak. Vráťme sa na festival.“

Mierne sa zamračil, ale rešpektoval, čo povedala. Bok po boku vykročili do tmavých ulíc. „Dáš si žuvačku?“ zmenil tému Adam. Ustavične visel očami na jej tvári. „Dnes som si kúpil drahé *sweet mint*. Môže byť?“

Prikývla.

„Fajn,“ povedal ticho. „Žuvanie odbúrava stres, dodáva

mozgu kyslík, uzdravuje, stabilizuje obranyschopnosť a bojuje proti zubnému kazu.“

Usmiala sa. „Čo z toho chceš u mňa docieľiť?“

„Chcem nadviazať priateľstvo.“

„To sa ti so žuvačkou nepodarí.“

„Prečo nie?“

„Je to proti všetkým výstrahám rodičov a radám z dievčenských časopisov. Nerozprávaj sa s cudzími ujami, nikdy od nich nezober cukrík ani čokoládu. A nenastupuj s nimi do auta.“

Zasmial sa. „Ja nie som ujo, nemám tu auto a nenúkam ti sladkosti.“

So záujmom naňho pozrela. „Koľko máš rokov?“

„Dvadsať. A ty?“

„Šestnásť.“

„Vyzeráš staršie.“

„Moja výška mnohých zavádza,“ priznala. Začala sa báť, že jej bude klásť ďalšie otázky na telo, a tak radšej rýchlo zaviedla novú tému. „Máš rád Ploštín Punk?“

„Ich cédečko by som si nekúpil, ale obdivujem ich zmysel pre humor. Na vystúpeniach vždy vytvoria geniálnu atmosféru, roztancujú starých aj mladých...“ Pokrčil plecami. „Zábavy nie je nikdy dosť.“

„Takže sa bavíš rád.“

„Uhm. Ty nie?“

„Nemám sa s kým. A vlastne... ani nemôžem. Otec ma po ôsmej večer odmieta pustiť aj do záhrady.“

„Prečo ťa dnes pustil?“

Zoja sklopila zrak. „To je dlhý príbeh,“ zašepkala. Nechcelo sa jej o tom hovoriť. Nechcela myslieť na otca ani na to, čo ju čaká, keď sa dnes vráti domov.

Adam prikývol. Hoci bol nesmierne zvedavý, vycítil, že Zoja potrebuje niečo iné, ako spovedať sa z toho, čo cíti, čo urobila alebo neurobila. Všimol si, ako sa nahrbila, keď začala hovoriť o svojom otcovi. Zazdalo sa mu, že Zoja doma

nemá na ružiach ustlaté. Rozhodol sa, že sa pokúsi jej chmáry rozohnať.

Zvyšok cesty ju zabával rozprávaním smiešnych príbehov, ktoré zažil on alebo jeho kamaráti. A keď vošli do areálu, v ktorom sa konal folkový festival, vzal ju pod pazuchu a kľučkoval s ňou pomedzi natriasajúci sa dav.

Ploštín Punk už veselo vyhrával.

Španielky majú vlasy dlhé/ brodia sa trávou bosonohé/ a šiat sa snažia zbaviť ako pút/ stratil som hlavu kvôli jednej/ a potom som sa cítil biedne/ srdce mi z lásky išlo roztrhnúť.

Zoja sa nechala pohltiť atmosférou spontánnej pohody. Zamerala pozornosť na originálnu hudbu, vtipné texty. Netrvalo dlho a začala sa kyvkať do rytmu.

„Zatancujeme si?“ zakričal jej Adam do ucha.

Pustila sa do neúprimného smiechu. „Čože? Ja a tancovať?!“

O Španielkach vie každý svoje/ ich oči štípu ako roje/ a telá znejú ako korida/ jednu som v Pribyline stretol/ bola tak krásna ako leto/ a na nič viac som sa už nepýtal.

Adam ju strhol na seba. Vykrúcal ju na jednu stranu, potom na druhú. Hopkal a skackal, ľudia v okolí sa mu s pobavenými úsmevmi vystupovali z cesty. Zoja nechápala. Adam dokonale vystihol rytmus, neustále sa usmieval. Zdržal sa akýchkoľvek poznámok na jej upätosť.

Pomaly uvoľnila stuhnuté telo. Zistila, že mu môže dôverovať. Tancoval totiž božsky.

„Aj ty si taká Španielka,“ zachytila zrazu v hluku jeho hlas. Udivene naňho pozrela. „Nezmysel.“

„Prečo?“ Na lícach mal svoje pekné jamky. „Svetlé oči, výrazné obočie, kučeravé vlasy... Mohla by si si ich rozpustiť? Aspoň na chvíľu...“

Ruka jej vyletela k vlasom bez toho, aby si to vôbec uvedomila. „No, sú príliš nepoddajné... hm. Otec mi neustále vykrikuje, že sa mám dať ostrihať nakrátko, pretože moje vlasy nachádza v každej izbe, do ktorej vojdem.“ Uškrnula sa. „Strašne plžnem.“

„Možno pomôže, ak si dáš podstrihnúť konččky a nebudeš si vlasy tak často sťahovať gumičkou.“

Zasmiala sa. „Nejako sa vyznáš...“

„Mám dve staršie sestry,“ žmurkol na ňu. „Tak ako? Dopraješ svojim vlasom trochu slobody?“

Prv, ako sa vôbec zmohla na protest, už jej na pleciah dopadli vlastné vlnité vlasy. Pozrela na Adama a chcela ho zvoziť pod čiernu zem za jeho opovážlivosť, ale slová sa jej zasekli v hrdle.

„Bože dobrý!“ zamrmal. Oči mu žiarili nefalšovaným obdivom. „Nič krajšie som doteraz nevidel. Víly sú naozaj nadpozemsky krásne stvorenia.“

Do líc sa jej nahrnulo teplo. Vôbec nevedela, čo by na to mala povedať, tak radšej mlčala. Asi je naozaj opitý. Prečo by jej inak hovoril také pekné veci?

Prispôsobila sa vlneniu jeho tela, nechala sa ním viesť. Ondaľho sa jej v žilách radostne rozprúdila krv. Krútila sa jej hlava, plietli nohy a Ploštín Punk vyhrával a vyhrával. Svet sa scvrkol iba na Adama a ľahučký tanec, ktorý spoločne s ním predvádzala.

Nebola Španielka, bola to Rómka/ Aranka z osady z vyšného konca/ jej otec bol vajda, mal lážo-plážo/ ale mňa nechceli, lebo som gadžo.

Páčilo sa jej, že ju volá „dobrá víla“. A páčilo sa jej aj to, ako ju jeho ruka zvierá. Cítila jeho teplý dych na líci, cítila, ako jej duša dostáva krídla a slobodne lieta. Bola zrazu plná života. Akoby sa prebudila z dlhého spánku a zistila, že žiť je nááádhernééé...

Celý nasledujúci deň bol svet gombička. Nič nemohlo narušiť Zojinu blaženosť. Bolo jej fuk, že otec opäť vtrhol do jej izby a pretrhal jej nočné sny. Jej svetom to nijako nezatriaslo. Necítila nijaký strach, nijakú vinu. Uvedomila si, že otec ju môže držať pod zámkom, ponížovať ju a prekutrávať jej osobné veci, do hlavy sa jej aj tak nikdy nedostane.

Našla človeka, ktorý jej vlasy pokladal za krásne a jej zjav za nadpozemský. Čo na tom, že bol opitý? Čo na tom, že ho už možno nikdy v živote nestretne? V jeho náručí, vo víre tanca, si pripadala nádherná a žiaduca a za to mu bude vďačná na veky vekov. Amen.

„Kedy si prišla včera domov?“ vrátil ju do reality otcov ostrý hlas.

„Ja sa ťa nepýtam, kedy si prišiel domov ty,“ odvetila Zoja pokojne. Schovávala sa pod perinou, trčalo jej spoza nej iba výrazné čierne obočie. Malý digitálny budík položený pri posteli ukazoval čas 6:00. Ktorý tínedžer musí vstávať cez prázdniny o tomto čase? Určite iba Zoja. „Odo mňa aj od mamy očakávaš všetko a sám nedávaš nič.“

Tvár sa mu skrivila. „Živím ťa! Dokiaľ budeš bývať v tomto dome, budeš mi preukazovať úctu, rozumela si?“

Zoja prevrátila oči. „Veľmi dobre vieš, kedy som prišla domov. Čakal si ma.“

„Kedy si prišla domov?“ zvrieskol.

Ach, zdochni, zdochni. „Presne načas. Tak, ako sme sa dohodli.“

Otec sa prihnal k jej posteli. Až teraz sa Zoja mykla. Už-už očakávala, že ju udrie, ale nič také sa nestalo. Iba sa nad ňu hrozivo sklonil. „Opýtam sa to ešte raz. Kedy si prišla domov?“ Nosné dierky sa mu chveli, ako sa snažil ovládnuť.

„O polnoci.“

„Kde si bola?“

Zoja opäť prevrátila oči. „Aký zmysel má tento rozhovor?“

Nemôžeš ma nechať na pokoji? Nestačí ti, že na mňa vrieskaš cez týždeň? Musíš v tom pokračovať aj počas víkendov? Robí ti to dobre?“

Vystrel sa dohora. Stiahol obočie. „Ak sa dozviem, že si bola s nejakým chlapcom, tak si ma nepraj!“

„Išla som tam s Natáliou!“ zvýšila Zoja hlas. „Môžeš sa jej opýtať! Alebo rovno zavolaj jej rodičom a opýtaj sa, kedy prišla domov ona! Možno konečne uznáš, že som neurobila nič zlé, keď som sa vrátila presne vtedy, ako sme sa s mamou dohodli!“

Zdalo sa, že ju vôbec nepočúva. „Pila si alkohol?“

„Nie.“

„Fajčila si?“

„Nie.“

„Chcem vidieť vstupenku na festival.“

Zoja zdvihla ľavú ruku, na ktorej ešte stále mala neónovozeleň náramok z papiera. „Aha. Je na ňom aj pečiatka organizátorov festivalu. Chceš sa pozrieť?“

Otcova tvár stvrdla. „Vstávaj. Obleč sa a šmýkaj do záhrady. Treba pooberať ríbezle.“ Potom sa zvrtol na päte a nechal ju samu. Zoja sa opäť schovala do perín. Očakávala, že ju otec vytrestá horšie. A ona má iba pooberať ríbezle!

Na tvári sa jej objavil úsmev.

9

Večer sa jej konečne ozvala Natália.

„Kam si včera zdúchla?“ skríkla Zoja do mobilu. „Ako si to predstavuješ opustiť ma?“

Nala sa zachichotala. „Až tak strašne ti nevadilo, že som ťa opustila. Len to priznaj.“

„Ty si ma videla?“ stíšila Zoja hlas.

Nala sa opäť zachichotala. „Vieš, že mi neunikne nijaký pekný chalan nachádzajúci sa v okruhu dvesto metrov. A ten

tvoj, hm... kvôli nemu by som možno pustila z hlavy aj Viktora.“

„Netáraj,“ uškrnula sa Zoja. „Viktor je tvoja modla.“

„Čo ty vieš?“ zatiahla Nala záhadne. Potom zmenila tému.

„Ako sa máš?“

„No, ujde to. Dáme si stretko?“

„A môžeme si dať?“ opáčila Nala. „Nebudeš mať problémy?“

„Kašlem na ne.“

Zišli sa na námestí. Nala prišla v krátkych pruhovaných šatách a bielych teniskách. Jej, inokedy svetlohnedé vlasy, mali ružový nádych.

Zoja zalapala po dychu. „Čo si si to urobila s vlasmi?“ Neodolala a dotkla sa tej spúšte, ktorú mala Nala na hlave.

„Už reaguješ ako moja mama,“ odula Nala peru. „Pracujem na svojom novom imidži odfarbenej blondínky.“

„Prečo?“

„Možno si ma Viktor konečne všimne. Za blondínkou sa predsa obzrie každý.“

Zoja pokrútila hlavou. „Nijaký chlap nestojí za to, aby si zo seba robila to, čo nie si.“

„Shakira sa tiež odfarbila a nikto to nerieši.“

„Lenže to bol marketingový ťah!“ skríkla Zoja. Natáliino uvažovanie ju pobúrilo. „Ona to nespravila kvôli chlapovi, jasné? Máš iba pätnásť, Nala! Keď budeš sama sebou, uvidíš, že si ťa časom niekto všimne.“

Nala sa utrápene posadila na lavičku. „A ako dlho mám čakať? Ty si o rok staršia a stále nikoho nemáš. Nechcem ostať na ocot.“

„Ty na ocot neostaneš,“ ubezpečila ju Zoja s úsmevom. „Si drobná, bláznivá, veselá. Tvoje ružové vlasy určite nezostanú dlho nepovšimnuté. Bez obáv.“ Usadila sa k Natálii, objala ju okolo pliec. „Ale ja... Vieš, čo by som dala za to, aby som vyzerala normálnejšie? Chalani sa ma boja, pretože som taká vysoká ako oni. Na desiatu zjem tri veľké krajce chleba, no